

Zadelpijn zonder inspanning

‘VeluweFietsSafari is er voor iedereen die op een avontuurlijke manier van de natuur wil genieten en zich daarvoor niet meteen de blaren op de voeten wil lopen of de billen beurs wil laten beuken op een mountainbike’ meldt de tekst in de folder over een ‘Elektrofietssafari op de Veluwe’. Dat moet ik zien.

Tekst:
Astrid Standhardt
Foto's:
Bas de Meijer

Natuurlijk had ik er wel van gehoord, de elektrische fiets, de *e-bike*, de fiets met trapondersteuning. De laatste benaming doet me denken aan steunkousen en inlegzooltjes.

Natuurlijk had ik ook al een mening: de elektrische fiets, dat is helemaal niets. Tijdens een gesprek met mijn vader kwamen we eensgezind tot deze conclusie. Hij had kort daarvoor een bijna-botsing met een oudere man op een elektrische fiets, mijn vader kon op het nippertje uitwijken. Als mensen een bepaalde leeftijd bereiken mogen ze niet meer op een door hulpmotoren aangedreven apparaat plaatsnemen, het verandert ze in ongeleide projectielen. Was zijn bescheiden mening. Ikzelf vond elektrisch fietsen geen fietsen, je levert amper een krachtinspanning. Het feit dat mijn vader en ik op één lijn zaten, is op zich al interessant. Interes-

santer is dat ik mijn mening over de elektrische fiets moet herzien.

Kindertijd

Na een hele dag toeren op een elektrische fiets snap ik die oudere man die mijn vader bijna van de sokken reed wel. De snelheid van zijn fiets bracht hem waarschijnlijk terug in zijn kindertijd, scheurend op zijn jongensfiets over de klinkerweggetjes van zijn geboortedorp, moeders met kindervagens ontwijkend. Ik voelde me in ieder geval weer helemaal kind op een elektrische fiets. Ik waande me negen jaar, ploeterend op mijn Piet Pelle-fietsje, mijn vader peddelend naast me, zijn hand op mijn rug om me vooruit te duwen tegen de snijdende oostenwind. Zo voelt elektrisch fietsen, alsof iemand je een duwtje in de rug geeft. Het was alleen niet mijn vader. Het was de traponder-

steuning. Voordat we plaatsnemen op de glimmende elektrische rijwielen van het Zwitserse merk Flyer, legt onze gids Laurenz Veendrick de werking van de fietsen uit. Gelukkig is het erg simpel. Aan het stuur zit een bedieningspaneeltje met verschillende knopjes. Drie knopjes voor variabele trapondersteuning: *low*, *medium* en *high*, een aan- en uitknop en daaronder een knop voor de verlichting. De fiets telt acht versnellingen, aan het frame is de accu bevestigd. Met 22 kilo valt het gewicht mee voor een elektrische fiets. Er zit een hendeltje aan het stuur waarmee je de fiets langzaam in beweging brengt voor als je er een stukje mee moet lopen. Handig, ware het niet dat na één achteloze tik tegen het hendeltje de fiets met mij aan de haal gaat. Dan is het tijd voor het echte werk: de fietssafari. Die term is natuurlijk grootspraak van de eerste

orde, ik heb geen leeuw of olifant gezien, laat staan een Veluwe poema. Een beetje lacherig beginnen we aan de tocht. Terwijl ik elektrisch ondersteund van een klein talud afhobbel piep ik angstig 'Ik vind het wel een beetje griezelig hoor', maar mijn medefietsers zijn al weg gezoefd en ik moet de stand *high* inschakelen om ze bij te houden.

Afghanistan

Wonderwel ben ik binnen een paar minuten gewend aan deze manier van fietsen. Het gaat sneller dan op een normale fiets en op rechte stukken asfalt wil ik ook steeds harder. Mijn

topsnelheid is 29,5 kilometer per uur. Dat haal ik op mijn oude opoefiets niet. Ik beweeg mijn benen, fiets zoals altijd, alleen hoef ik maar weinig moeite te doen om vooruit te komen. Zelfs wegfietsen kost geen kracht; ik vlieg vooruit. Ook de heuveltjes waarbij ik placht te denken 'Oei, dat wordt doorbijten' beklim ik zonder enige moeite. En dat terwijl ik toch vooral in de stand *low* of *medium* fiets. Wel maakt mijn fiets constant een klaaglijk snorrend geluid, alsof ik op een naaimachine rond rij. Via de zandverstuiving Beekhuizerzand fietsen we de Veluwe op, opgeleukt door anekdotes van gids Laurenz. Over

de Galgenheuvel waar mensen vroeger bij wijze van terechtstelling werden opgehangen, over dat de zandverstui-

Fietssafari: geen leeuw, olifant of Veluwe poema gezien

ving voor militaire oefeningen wordt gebruikt omdat het zoveel gelijkenis vertoont met de woestijn in Afghanistan, over een dood zwijn dat na vijf dagen helemaal verdwenen was, op een hoopje haar na.

Dan zetten we de fiets aan de kant voor een kleine wildwandeling. Ha fijn, we gaan edelherten en everzwijnen zien. Laurenz gebiedt ons zeer stil te zijn. Maar helaas, geen wilde dieren te bespeuren. Ik heb ze vast weggejaagd met mijn naaimachine.

Plakkerige oksel

Na een kleine vijftien kilometer voel ik nattigheid. Een eerste teken van inspanning: één plakkerige oksel. Maar dat kan ook aan het weer liggen, het is een prachtige nazomerdag. Ook begin ik zadelpijn te ontwikkelen. Met 40 procent van de tocht bestaande uit zandwegen, mijn geringe ervaring in lange afstand fietsen en een ondergrond die verre van vlak is, valt me dat nog mee. Maar het moet gezegd, elektrisch fietsen is niet geheel verstoken van ongemakken. Dan heb ik de ontelbare boomsoorten die met 23 kilometer per uur in mijn gezicht zwiepen nog niet meegerekend. Of de mestkevers die ik en passant onder mijn terreinbanden plet. Of die loeigrote elfenbank die ik niet goed kan bekijken wegens te hoge snelheid. En had ik zadelpijn al genoemd?

Toch voelt het ook wel machtig. De fietsers die we inhalen, hun fietskaarten met wasknijpers op het stuur geklemd, langzaam voort zwoegend, amechtig en met natte bovenlippen, ze zien er koddig uit. Met onze vaart en zilveren Flyers voelen we ons een beetje verheven

boven het normale fietsvolk. Stiekem hoop ik dat ze mijn accu niet ontdekken, dat grote blok aan mijn frame.

Ademnood

Om weer eens te voelen hoe het is om 'gewoon' te fietsen, zet ik de trapondersteuning uit. *Power off*. Ik val hopeloos door de mand. Mijn snelheid halveert, mijn benen verzuren, mijn medefietsers worden stipjes aan de horizon. Vlug, de elektriciteit weer aan! Maar hoe ik ook op allerhande knopjes druk, mijn fiets geeft geen kik. De moed zakt me in de schoenen. Straks moet ik deze fiets-safari op eigen kracht vervolmaken, dat lukt me nooit. Ik zal verhongeren in de *biblebelt*, sterven van uitputting en pas na dagen gevonden worden, aangevreten door wilde zwijnen.

Als ik na een tijdje in ademnood en badend in het zweet de twee andere safarigangers bereik, voel ik me betrap. Dat werkt voor de Fietsersbond en kan niet eens een sportieve fietsprestatie neerzetten. 'Hij doet het niet meer', vertel ik voorzichtig aan gids Laurenz, bang dat ik zijn fiets van 2700 euro gemolesteerd heb. Lachend verklaart hij dat het soms niet lukt om de trapondersteuning al fietsend aan te zetten. Goh.

Dopheide

Het voordeel van deze fietssafari is dat we op plekken komen waar de gewone fietser niet komt, op een enkele doorgewinterde mountainbiker na. Zo rollen we over ellenlange, mulle zandweg-

getjes zonder een levende ziel tegen te komen. Met moeite hou ik mijn fiets in bedwang, de blik gefocust op het stukje dopheide dat aan de derailleur van Laurenz' fiets bungelt, het werkt hypnotiserend en laat me mijn zere billen vergeten. Fotograaf Bas gaat onstui-

**'Hij doet 't niet meer',
vertel ik voorzichtig.
Bang dat ik zojuist een
fiets van 2700 euro
heb gemolesteerd**

miger te werk en pakt hier en daar een flinke plas modder mee, zijn fiets oogt als een besmeurde terreinwagen. We houden stil op een verlaten uitkijkpunt. We zien natuur, zo ver het oog reikt. Op een paar menselijke elementen na. Een boerderij, een zendmast en ter plekke een handvol sinaasappelschillen die Laurenz schielijk opraaft en mompelend tegen Bas achter een bosje heide gooit, 'Om de illusie te wekken dat hier bijna geen mens komt.'

Parels zweeten

Bij landgoed Staverden pauzeren we met een bekertje automatenkoffie. Bas maakt zich zorgen over de accu, maar Laurenz stelt hem gerust. Door ons lage

gewicht kunnen we het gemakkelijk uitzingen op één en anderhalve accu. 'Met gemiddeld gewicht op een gewone weg en in stand *low* of *medium* gaat de accu 50 tot 70 kilometer mee', legt Laurenz uit. 'Dat was laatst met een man van 104 kilo wel anders, zijn accu was na 25 kilometer al leeg. Het was een warme dag, ik geloof een graad of 28 en hij zweette parels. De man had de laatste twintig jaar niet meer dan drie kilometer gefietst! Na onze tocht was hij zo trots als een pauw. Maar hij had wel twee volle accu's nodig.'

Dan ontwaart Bas een andere elektrische fietser, een dame op leeftijd op precies hetzelfde exemplaar als ik. Ze spurt ervandoor, haar echtgenoot probeert haar staand op de pedalen bij te houden. Tevergeefs.

Na 58,3 kilometer zit de safari erop. Ondanks dat ik maar weinig inspanning heb geleverd, ben ik redelijk kapot. Zelfs Bas, die praktisch op een fiets is geboren, is moe. Maar wel voldaan. Mijn zadelpijn en gevoelige knieën neem ik voor lief. Als ik terug in mijn woonplaats op mijn oude stadsfiets naar huis wil rijden voelt dat verrassend zwaar aan. Ik mis mijn vaders hand in mijn rug, de ondersteuning die me de heuvel op helpt. ←

Meer informatie:
www.veluwe-fiets-safari.nl